

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 4502

гр. София, 29.01.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 167 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и девети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ

като разгледа докладваното от КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ Гражданско дело № 20231110157981 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от С. В. С., чрез адв. Ф., срещу Районен съд – Пловдив.

Съдът, след като констатира, че исковата молба отговаря на изискванията на закона, предявеният иск е процесуално допустим и е изпълнена процедурата по чл. 131 ГПК, на основание чл.140, ал.1 ГПК, чл.140, ал.3, изр.1 ГПК, вр. чл.146 ГПК,

ОПРЕДЕЛИ:

СЪСТАВЯ СЛЕДНИЯ ПРОЕКТ ЗА ДОКЛАД:

I. Обстоятелствата, от които произтичат претендираните права и възражения:

Ищецът извежда съдебно предявените си субективни права при твърденията, че съдия при Районен съд – Пловдив издал определение № 6763 от 02.09.2021 г. по гр.д. № 14206/2021 г., с което на основание чл. 18, ал. 1 ЗЗДН му забранил да приближава сина си Б, жилището му, местата за социални контакти и отдих до приключване на делото. Въз основа на определението била издадена заповед за незабавна защита № 125 от 02.09.2021 г. Поддържа, че с така издадените определение и заповед за незабавна защита в частта, касаеща забраните спрямо ищеца досежно сина му Б, ответният съд извършил съществено нарушение на правото на ЕС – чл. 7, чл. 24, §3, чл. 48 и чл. 52, ал. 1 от Хартата на основните права на ЕС (ХОПЕС) – в нарушение на принципа на пропорционалност и на националния закон ответникът лишил, евентуално ограничил ищеца и сина му от основните им права, за което излага подробни съображения. Твърди още, че в случая с определението и издадената заповед за незабавна защита бил лишен не само от правото на съвместно живеене с

невръстния му син, а и от каквито и да било лични контакти и срещи с детето му, което го обрекло на отчуждаване на сина му от него в нарушение на принципа на пропорционалност и на националния закон. Поддържа, че в молбата не били изложени данни за каквито и да било действия или бездействия на упражнено от ищеца насилие, пряко и непосредствено насочено спрямо сина му Б, поради което било достатъчно налагане на забраните до ищеца единствено по отношение на майката. Наред с изложеното, условията за прилагане на мерките по чл. 5, ал. 1, т. 3 ЗЗДН се определяли от съда и нямало никаква разпоредба в закона, която да налагала на съда да приложи такава безусловна, сурова и нечовешка забрана за контакти между дете и родител. От друга страна, с издадената заповед за незабавна защита било нарушено и правото на детето по чл. 24, § 3 от ХОПЕС на редовни срещи и контакти и с двамата родители, по – специално с ищеца. В условията на евентуалност твърди, че с издаденото определение от 02.09.2021 г. и заповедта за незабавна защита съдът осъществил нарушение на чл. 8 от ЕКЗПЧОС, за което отговорност носила държавата в хипотезата на чл. 7 от Конституцията във връзка с чл. 49 ЗЗД. Така, в резултат на цитираното определение от 02.09.2021 г. и заповед за незабавна защита ищецът бил фактически лишен от всякакъв контакт със сина му, а и от родителски права и отговорности за него, за периода от 02.09.2021 г. до 24.03.2022 г., т.е. за 7 месеца, което довело до изключителен стрес и тормоз за ищеца и оставило дълбок отпечатък не само в емоционалния му свят, а въобще върху живота му. Ето защо моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да заплати на ищеца сумата в размер на 5001 лв., предявена като частичен иск от сума в размер на 10 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди на основание чл. 2в от ЗОДОВ от нарушенията на чл. 7, чл. 24, § 3, чл. 48 и чл. 52, ал. 1 от ХОПЕС, осъществени с издаденото Определение № 6763 от 02.09.2021 г. по гр.д. № 14206/2021 г. и заповедта за незабавна защита № 125 от 02.09.2021 г., ведно със законната лихва от 02.09.2021 г. до окончателното изплащане на вземането. В условията на евентуалност моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да заплати на ищеца сумата в размер на 5001 лв., предявена като частичен иск от сума в размер на 10 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди на основание чл. 7 КРБ вр. чл. 49 ЗЗД от нарушенията на чл. 8 ЕКЗПЧОС, осъществени с издаденото Определение № 6763 от 02.09.2021 г. по гр.д. № 14206/2021 г. и заповедта за незабавна защита № 125 от 02.09.2021 г., ведно със законната лихва от 02.09.2021 г. до окончателното изплащане на вземането. Претендират разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът, чрез и.ф. председател на Районен съд - Пловдив, е подал отговор на исковата молба, с който оспорва изцяло предявения иск като неоснователен и недоказан. Твърди, че производството по гр.д. № 14206/2021 г. по описа на Районен съд – Пловдив било образувано на 02.09.2021 г. срещу С. В. С., с твърдения, че на съответната дата той е извършил физическо, психическо, емоционално и сексуално насилие над молителката (майка на общото им дете) и над самото дете. В молбата изрично било поискано издаването на заповед за незабавна защита за майката и за детето, на основание чл. 18 ЗЗДН, чрез налагане на съответни мерки спрямо нарушителя. С оглед твърденията в молбата и на база представената декларация по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН, съдът веднага постановил

определение от 02.09.2021 г., като издал заповед за незабавна защита в полза на майката и на детето, срещу бащата, като го задължил да се въздържа от насилие спрямо тях и му е забранил да ги приближава. Тази заповед имала временен характер и действала до издаване на същинска заповед за защита по делото или до отказ от издаване на такава от съда. Поддържа още, че този съдебен акт – определението, с което било прието, че била налице пряка и непосредствена опасност за живота и здравето на молителите, която била реална и се основавала на поведението на ответника, не подлежал на самостоятелно обжалване. На такова подлежало крайното съдебно решение по делото, с което впоследствие била издадена заповед за защита спрямо майката и детето, като това решение било обжалвано и вече с влязло в сила решение, потвърдено по в.гр.д. № 1275/2022 г. на Окръжен съд – Пловдив окончателно било прието за установено, че ответникът извършил съответните действия спрямо майката и детето, за което бил санкциониран с налагане на постоянни мерки за защита спрямо пострадалите лица, както и допълнително с глоба. От така изложеното следвало, че съдът стриктно е спазил разпоредбите на ЗЗДН и ГПК, както при издаване на първоначалната заповед за незабавна защита, така и при последвалата частична отмяна. Твърди още, че съдът е приложил точно законът, като по никакъв начин не било извършено нарушение на правото на ЕС, защото приемането на противното би означавало, че националният закон – ЗЗДН, противоречи на правото на ЕС, тъй като предвижда възможност за налагане на временна мярка на защита, свързана с ограничаване на права на родител за осъществяване на лични контакти с детето му. Твърденията на молителката, потвърдени и с декларацията ѝ, били в насока, че пред детето бащата осъществил спрямо майката домашно насилие, като в този случай на основание чл. 2, ал. 2 ЗЗДН пострадало лице било и самото дете. В тази връзка именно молителите били защитени със заповед, предвиждаща забрана за бащата, т.е. ограничението, което било наложено от съда, било по силата на закона, който е предвидил такава хипотеза. Неслучайно същата била временна мярка, до установяване на действителната фактическа обстановка, което ставало в състезателния процес с участието на страните и ангажирането на доказателства в подкрепа на техните тези. Ето защо моли съда да отхвърли предявения иск. В условията на евентуалност моли съда да намали размера на търсеното обезщетение до минимум, съобразен с критериите за справедливост и адекватност на причинените вреди.

II. Правна квалификация на правата, претендирани от ищеца:

–

Предявен е от С. В. С. срещу Районен съд – Пловдив осъдителен иск с правно основание чл. 2в, ал. 1, т. 2 ЗОДОВ за заплащане на сума в размер на 5001 лв., предявена като частичен иск от сума в размер на 10 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди (стрес, мърка, тревога, отчаяние, притеснение, безсъние, чувство на безсилие), причинени от допуснато съществено нарушение на правото на ЕС, а именно на чл. 7, чл. 24, § 3, чл. 48 и чл. 52, ал. 1 от ХОПЕС, изразяващо се в издаване на Определение № 6763 от 02.09.2021 г. по гр.д. № 14206/2021 г. по описа на Районен съд – Пловдив и

Заповед за незабавна защита № 125 от 02.09.2021 г., с които на основание чл. 18, ал. 1 ЗЗДН е било забранено на С. В. С. да приближава сина му Б С.ов С., жилището и местата му за социални контакти и отдих, до приключване на производството по делото с влязъл в сила съдебен акт, ведно със законната лихва от 02.09.2021 г. до окончателното изплащане на вземането.

Предявен е в условията на евентуалност от С. В. С. срещу Районен съд – Пловдив осъдителен иск с правно основание чл. 49 ЗЗД вр. с чл. 45 ЗЗД вр. с чл. 7 КРБ за заплащане на сума в размер на 5001 лв., предявена като частичен иск от сума в размер на 10 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди (стрес, мърка, тревога, отчаяние, притеснение, безсъние, чувство на безсилие), причинени от допуснато нарушение на чл. 8 ЕКЗПЧОС, изразяващо се в издаване на Определение № 6763 от 02.09.2021 г. по гр.д. № 14206/2021 г. по описа на Районен съд – Пловдив и Заповед за незабавна защита № 125 от 02.09.2021 г., с които на основание чл. 18, ал. 1 ЗЗДН е било забранено на С. В. С. да приближава сина му Б С.ов С., жилището и местата му за социални контакти и отдих, до приключване на производството по делото с влязъл в сила съдебен акт, ведно със законната лихва от 02.09.2021 г. до окончателното изплащане на вземането.

III. Разпределяне на доказателствената тежест за подлежащите на доказване факти:

-

За да бъде ангажирана отговорността по чл. 2в ЗОДОВ е необходимо наличието на следните предпоставки: 1) нарушение на норма от правото на ЕС, която предоставя права на частноправни субекти, 2) нарушението следва да е достатъчно съществено, 2) да са причинени вреди, и 3) да е налице причинно-следствена връзка между нарушението и причинените вреди. Тези факти подлежат на доказване от ищеца. При установяването им ответникът следва да докаже, че е заплатил предявеното парично вземане. Извън това в тежест на всяка от страните е да докаже фактите и обстоятелствата, от които черпи благоприятни за себе си правни последици.

По предявения в условията на евентуалност иск с правно основание чл. 49 ЗЗД вр. с чл. 45 ЗЗД вр. с чл. 7 КРБ, за да възникне обезпечително-гаранционната отговорност на възложителя за неимуществени вреди, причинени при или по повод на уговорената работа, е необходимо в обективната действителност да са настъпили следните юридически факти (материални предпоставки): 1) деяние (действие или бездействие); 2) противоправност (несъответствие между правно дължимото и фактически осъщественото поведение); 3) вреди (неблагоприятно засягане на имуществената или неимуществената сфера на увредения); 4) причинно-следствена връзка между противоправното поведение и настъпилите имуществени и неимуществени вреди (вредоносния резултат в съвкупния съпричинителен процес между явленията в природата следва да е закономерна, необходима, естествена, присъща последица от виновното противоправно поведение на делинквента); 5) вина на

делинквента, която съобразно уредената в чл. 45, ал. 2 ЗЗД оборима презумпция се предполага и б) виновното лице да е причинило вредите при или при повод на изпълнение на възложената работа. Следователно основателността на иска по чл. 45 ЗЗД предполага установяване в съдебното производство на тези елементи, съотнЕ.и към конкретната фактическа обстановка, твърдяна от ищеца. За действия и бездействия на държавни органи, извън хипотезите на ЗОДОВ, държавата отговаря пряко с оглед нормата на чл. 7 Конституцията на Република България, като приложение намира институтът на гаранционно-обезпечителната отговорност по чл. 49 ЗЗД, посредством който се осигурява непосредственото действие на конституционно регламентираната отговорност на държавата за вреди, като в процеса следва да се докаже наличието на предпоставките на гаранционно-обезпечителната отговорност по чл. 49 ЗЗД.

IV. По доказателствата:

-

ДОПУСКА представените с исковата молба и отговора на исковата молба документи като писмени доказателства по делото.

ДОПУСКА събирането на поисканите от ищеца гласни доказателства чрез разпит на двама свидетели, при режим на довеждане в първото по делото съдебно заседание, които да дадат показания относно претърпените неимуществени вреди.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ доказателствените искания на ищеца за изискване на посочените в исковата молба прокурорски преписки и за допускане на психологична експертиза, тъй като не са необходими за правилното решаване на повдигнатия пред съда правен спор.

НА ОСНОВАНИЕ чл. 145, ал. 3 ГПК приканва страните към спогодба като им указва, че съгласно чл. 78, ал. 9 ГПК при приключване на делото със спогодба половината от внЕ.ата държавна такса се връща на ищеца, като направените разноски си остават за страните, както са ги направили, ако не е уговорено друго и спорът ще се разреши в по-кратки срокове.

Съдът уведомява страните, че за намиране на решение на спора си могат да използват и процедура по медиация. Така те спестяват време, усилия и средства – отпада нуждата от събиране на доказателства, а при постигане на спогодба, ищецът може да поиска да му бъде възстановена половината от внЕ.ата държавна такса – чл. 78, ал. 9 ГПК.

Ако страните желаят да използват медиация, те могат да се обърнат към център по медиация или медиатор от Единния регистър на медиаторите, който може да бъде видян на електронен адрес: <http://www.justice.government.bg>. Медиацията е платена услуга.

Към Софийски районен съд работи Програма „Спогодби”, която предлага безплатно провеждане на процедура по медиация, от която страните също могат да се възползват.

Повече информация за Програма „Спогодби” можете да получите всеки работен ден от

9:00 до 17:00 часа от Мариана Николова на тел. 02/8955423 или на ел. адрес: spogodbi@src.justice.bg, както и в Центъра за спогодби и медиация на адрес: гр. София, бул. „Цар Б III ” № 54, ст. 204.

ПРЕПИС от отговора на ответника да се връчи на ищеца, който може да изрази становище и да ангажира доказателства във връзка с него в първото по делото съдебно заседание.

НА ОСНОВАНИЕ чл. 146, вр. чл. 140, ал. 3 ГПК, на страните да се връчи препис от настоящото определение за насрочване, ведно с проекта за доклад по делото, като те могат да вземат становище по него и дадените със същия указания, най-късно в първото по делото съдебно заседание.

НАСРОЧВА делото за разглеждане в открито съдебно заседание на 04.04.2024г. от 14:20 ч., за която дата и час да се призоват страните, както и Прокуратурата на Република България, с посочените по – горе преписи.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Съдия при Софийски районен съд: _____